3 LEI
LECTURA TINERETULUI SPORTIV
175
FIECARE VOLUM CUPRINDE
O AVENTURĂ COMPLECTĂ
Logodnica
Figurii

Arbore Zamfir

Logodnica Tigrului

de

WALTER GERUSHEIM

Prefaţa.

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

In afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără crutare şi prin toate mijloacele, să îngreuieze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de sedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S'a pus însă condiţiunea ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi dela mister William Spencer, preşedintele clubului, după rezolvirea primei însărcinari i se înmâna o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

S'au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat,o pe cea de 175-a:

Percy Stuart va pleca la Allabad, unde se va întâlni cu lordul Wendermoore. Acesta îi va povesti trista soartă a fiicei sale, »Logodnica tigrului«.

Percy Stuart e însărcinat să clarifice enigma impresionantei soarte a acestei tinere.

Excentric-Club.

I. Povestea fii ceĭ lordului Wendermoore.

Renumitul sportsman american Percy Stuart ajunsese în oraşul Allahabad, capitala provinciilor de nord ale Indiei, cari se află sub guvernarea imperiului britanic. In chiar dimineaţa sosirii sale, îi fu anunţată vizita lordului englez Wendermoore, iar întâlnirea lor avu loc în camera lui Percy Stuart.

In loc de orice salut, lordul întinse ambele mâini lui Percy Stuart şi începu să-i povestească:

— Fii bine venit în Allahabad, mister Stuart! Chiar eri am primit telegrama clubului Excentric, prin care mi se anunţă sosirea d-tale. Totodată, mi

se comunică, prin această telegramă, că te vei ocupa de nenorocirea ce m'a lovit. Lucrul acesta îmi redă oare-cari speranţe. Poate că d-ta, mister Stuart, vei reuşi să descoperi cauza ciudatei boale de care suferă fiica mea.

Să-ţi povestesc, pe îndelete, cele ce s'au petrecut. Fiica mea Grace are acum 16 ani. E o fată foarte frumoasă şi dispune de o zestre destul de însemnată, aşa că mulţi tineri, din cea mai bună societate, i-au făcut curte. Dar Grace s'a vrut să se mărite aşa de repede, mai ales că mă iubeşte foarte mult. Totuşi, adeseaori, ea s'a întâlnit cu baronetul Ralf Santry, a cărui moşie se află în apropierea conacului meu. In timpul verii trecute, cei doi tineri s'au întâlnit chiar foarte des. Aproape în fiecare zi, Ralf era oaspele nostru. Şi, într'o bună zi, tânărul baronet mi-a cerut, în mod formal, mâna fiicei mele.

Cum Ralf Santry descinde dintr'o familie de vechi aristocraţi englezi şi cum, murindu-i părinţii, a rămas proprietarul unei mari averi, mi-am dat consimţământul, mai ales că Grace îl simpatiza foarte mult. După cinci zile, a avut loc logodna. Hotărîsem ca, după ce mă voiu întoarce din călătoria pe care o proiectasem în India, să aibă loc căsătoria lor.

După alte câteva zile, m'am îmbarcat cu fiica mea pe un transatlantic, pentru a pleca în India. La plecarea, baronetul Santry ne-a însoţit până în cabina noastră, luându-şi rămas bun dela Grace. Apoi, s'a dat jos, iar după câteva minute, vaporul a părăsit portul.

Pe vapor, nu ne-am sinchisit prea mult de ceilalţi călători. Dar, din chiar prima zi a călătoriei, când luam masa comună în restaurantul vaporului, privirile mi-au fost atrase de o persoană, care joacă un rol foarte important în cele ce urmează.

Era un tânăr indian, cu numele de prinţul Djalma. După cum ne spunea căpitanul vasului, tatăl tânărului era radjah-ul unui mare principat indian, iar fiul său petrecuse câţiva ani la Paris, unde-şi făcuse studiile de medicină. Acum, el se reîntorcea în patrie.

Tânărul prinţ a avut pe timpul mesei o atitudine foarte rezervată. El n'a vorbit nimic, dar am putut observa că privirile ochilor lui mari şi negri se îndreptau mereu asupra fiicei mele. Ciudat era însă faptul că, imediat ce prinţul se uita la ea, Grace căuta să-i evite privirile. Intrebând-o care este motivul acestei timidităţi, Grace mi-a răspuns: «Nu ştiu tată, dar mă tem de acest om!«

Intr'o seară, în timp ce eu mă retrăsesem în

cabină, prinţul Djalma a încercat să intre în vorbă cu fiica mea, care se mai afla pe punte. Dar ea a refuzat să-i răspundă, aşa încât prinţul s'a înclinat politicos, retrăgându-se apoi în cabina lui. Grace mi-a povestit mai târziu această scenă, spunându-mi că în momentul în care prinţul s'a apropiat de ea, a simţit că-i trece un fior rece prin şira spinării.

N'am vrut să mai discut cu Grace despre această chestiune, dar mărturisesc că eram foarte bucuros când vaporul a intrat în portul Bombay. Speram că prinţul nu se va mai ocupa de fiica mea. La debarcader, el a fost primit de o suită numeroasă. Când s'a urcat în trăsură, prinţul şi-a mai îndreptat odată privirile asupra fiicei mele.

M'am dat şi eu jos, împreună cu Grace, fiindcă mă hotărîsem să rămân două zile în Bombay. De altfel, intenţionam să organizez o vânătoare în munţii din regiunea Allahabad, care se află la o depărtare de trei zile de Bombay.

Ne-am dus deci mai întâiu, la Allahabad, iar de aici, după ce am făcut toate pregătirile, am pornit la vânătoare, însoţit de doi servitori albi şi de şase hinduşi.

Propusesem fiicei mele să rămână la Allahabad, dar ea ţinea să ia parte la vânătoare, aşa că n'am putut-o refuza.

Cu câteva ore înainte de plecarea noastră în munţi, cari se află la o depărtare de două zile de Allahabad, am primit poşta din Europa. Printre scrisori, era şi una din partea lui Ralf, adresată fiicei mele. Grace a citit cu multă emoţie scrisoarea logodnicului ei sămţând-o. S'a aşezat apoi la birou, pentru a-i răspunde.

Subliniez lucrul acesta, fiindcă vreau să-ţi arăt că Grace iubea încă foarte mult pe Ralf.

— Şi mai târziu şi-a schimbat sentimentele? întrebă Percy Stuart.

— Da, dar te rog să mă asculţi mai departe! Vânătoare din munţi s'a desfăşurat în condiţiunile cele mai bune. Am împuşcat câţiva cerbi şi alte animale.

Pe înserate, ne-am instalat lagărul într'o vale adâncă. Firește că am organizat un foarte sever serviciu de pază. In timp ce mă aflam cu fiica mea în cort, sorbindu-ne ceaiul, un hindus ne-a anunţat, foarte emoţionat, că prinţul din Misora, fiul

radjah-ului, a sosit în lagăr şi că vrea să-mi vorbească.

Şi, într'adevăr, în momentul următor perdeaua cortului a fost dată la o parte, iar prinţul a intrat înăuntru. Era tânărul indian, cu care călătorisem pe bordul transatlanticului, dela Liverpool până la Bombay.

Văzând pe prinţ, Grace s'a îngălbenit la faţă. Am observat că începuse să-i tremure şi mâinile. A căutat totuşi să-şi stăpânească emoţia.

Prinţul s'a înclinat politicos, iar apoi, fără ca să observe gestul meu, prin care-l invităm să ia loc, el mi-a spus:

— Mi-am permis să vă vizitez, Mylord, deoarece trebuie să vă avertizez asupra unui pericol. In apropierea lagărului dvs., a fost semnalat cel mai mare tigru, care a fost văzut vreodată. E o bestie care a făcut multe victime. Vă rog să luaţi măsurile necresare, deoarece viaţa dvs., a tinerei domnişoare, precum şi a tuturor oamenilor dvs. este în pericol!

— Vă mulţumesc, dragă prinţe, dar chiar aşteptam să pot vâna un tigru!

— Şi eu sunt pe urmele animalului, mi-a răspuns prinţul Djalma. Dar noi indienii vânăm altfel tigrii decât dvs. Nouă ne place ca animalul să cadă de viu în mâinile noastre. Oricum, dar e păcat să curmi viaţa unui animal atât de superb!

Am invitat pe prinţ să ia ceaiul cu noi. Drept răspuns, el s'a uitat întrebător la Grace, care a întărit invitaţia mea, dând uşor din cap.

Spre marea mea surprindere, Grace a făcut, în mod foarte onorabil, onorurile casei. Am observat că,aproape tot timpul, prinţul se uita ca vrăjit la fiica mea. Dar în orice caz, se cunoştea că el e un desăvârşit om de societate.

După o jumătate de oră, când şi-a luat rămas bun, ne-a rugat să-i dăm prilejul ca să se revanşeze, invitându-ne pentru a doua zi la castelul său, care se afla la o depărtare de numai câteva ore de lagărul nostru. Apoi, el a sărutat mâna fiicei mele, iar mie mi-a strâns mâna prietenos. Ieşind afară din cort, prinţul s'a urcat pe armăsarul său şi a pornit în galop, urmat de suită.

In naptea aceia, n'am dormit decât foarte puţin. Am dispus ca, în jurul lagărului, să fie aprinse focuri înalte, iar oamenii să patruleze tot timpul. Speram că voiu putea da de tigru. In acest

timp, Grace dormea liniştită în cort. Dar, «regele junglei« nu s'a arătat în noaptea aceia. Abia a doua zi dimineaţa, un trimis al prinţului Djalma ne-a adus ştirea, că prinţul a reuşit să prindă tigrul de viu într'o cursă.

Cu toate că Grace m'a rugat să nu ne ducem la prinţ, care ne invitase din nou să venim la el, pentru a vedea tigrul, eu n'am cedat rugăminţilor ei, ci m'am hotărît să-l vizitez. Grace, neavând încotro, m'a însoţit. Şi, într'adevăr, prinţul ne-a făcut o primire fastuoasă la castelul său. După ce am luat masa, el ne-a condus în curtea castelului.

Aci, se afla o cuscă uriaşă de fier, în interiorul căreia se plimba foarte agitat un tigru de o mărime si frumuseţe rară. Era o plăcere să priveşti acest animal superb.

In timp ce eu admiram fiara, Grace stătea lângă mine. Imi făcea impresia că se teme foarte mult de animal, deoarece tremura din tot corpul.

Fiindcă între timp se înserase, şi cum nu ne puteam decide să ne întoarcem la Allahabad, am primit invitaţia prinţului de a rămâne peste noapte în castelul său. A doua zi dimineaţa, pe când mă îmbrăcam, prinţul a intrat în camera mea.

El era foarte agitat şi abia putea să vorbească.

— Trebuie să vă comunic ceva îngrozitor, Mylord! mi-a spus el. Când oamenii mei s'au apropiat azi dimineaţă de cuşca tigrului, au găsit înăuntru pe fiica dvs., lângă animal.

— Dumnezeule! am exclamat îngrozit. Grace... Fiica mea e moartă?

— Liniştiţi-vă, Mylord! Ea trăieşte. Dar cu toate că am rugat-o să părăsească cuşca, arătându-i pericolul în care se află, ea a refuzat să se îndepărteze de lângă tigru. Stă tot timpul lângă tigru şi se joacă cu el, mângăindu-i capul. Veniţi şi dvs., ca să vedeţi această minune!

Firește, am alergat în curtea castelului, unde, spre marea mea uimire, mi-am văzut fiica în cuşca tigrului.

Când biata fată m'am observat, ea mi-a spus:

— Nu mă deranja, tată, căci vreau să rămân lângă logodnicul meu! Nu-i aşa că el e cel mai fru-

mos dintre toţi: mare, puternic şi atât de majestos?

In momentul acela mi-am dat seama că fiica mea şi-a pierdut minţiile.

II. Puteri oculte?

Lordul Wendermoore se opri din nou, neputând să-şi continue povestirea. El oftă din greu, iar în colţul genelor îi apărură lacrimi.

In cele din urmă, el continuă:

— Inchipuieşte-ţi, mister Stuart! Cu câteva ore înainte, fiica mea era sănătoasă şi în toate minţile, iar acum o vedeam o nenorocită alienată.

Am rugat-o cu lacrimi în ochi să părăsească cuşca, dar ea n'a vrut să ştie de rugăminţile mele. Când am vrut s'o scoatem cu forţa, Grace s'a răstit la noi, ca o fiară sălbatică.

De altfel şi tigrul a luat o atitudine amenintătoare faţă de noi, când am încercat să-l îndepărtăm de lângă fata, lovindu-l cu drugi de fier lungi. Fiara se învârtea furioasă în cuşcă şi de sigur că s'ar fi năpustit asupra primului care ar fi îndrăznit să intre înăuntru.

Dar şi prinţul Djalma era foarte consternat.

Sfătuindu-ne ce trebuie să facem, am hotărît că ar fi mai bine să nu uzăm de forţă. Hotărîrea aceasta era susţinută şi de un bătrân hindus, despre care Djalma spunea că e un renumit medic. Aceasta ne-a pus în vedere că nu facem uz de forţă, spunându-mi:

— Dacă veţi încerca să scoateţi cu forţa pe fiica dvs. din cuşcă sau să omorîţi tigrul, atunci veţi provoca şi moartea bietei copile.

Bătrânul pretindea că s'au mai întâmplat cazuri asemănătoare, numindu-mi şi câteva localităţi, în care tinere hinduse au manifestat o dragoste neobişnuită faţă de animale sălbatice. Unele din ele s'au refugiat până în peşterele unde se aflau tigri, rămânând mai mult timp acolo. Când oamenii au încercat să le scoată cu forţa, tinerele hinduse au murit în chinuri groaznice.

Nu ne-a rămas altceva de făcut, decât să instalăm un paznic în faţa cuştii, care avea ordinul să împuşte imediat tigrul cu un glonţ explozibil, dacă fiara s'ar fi năpustit asupra fiicei mele.

Dar lucrul aceasta nu s'a întâmplat. Se părea că tigrul a căpătat şi el o afecţiune pentru fiica mea.

In ceeace priveşte ospitalitatea prinţului, n'am nimic de zis. El a făcut tot ceeace îi era în putinţă, ca să mă ajute. De câteva ori, a preluat el personal paza în faţa cuştii, pe timpul zilei. Am observat apoi că, uneori, s'a sculat brusc şi pe timpul nopţii, coborînd în curte, pentru a vedea dacă nu s'a întâmplat ceva lui Grace.

In cele din urmă, m'am adresat telegrafic clubului Excentric, căruia i-am cerut ajutor. Am primit răspunsul să plec imediat la Allahabad, pentru a aştepta sosirea d-tale.

Acum, mister Stuart, după ce ţi-am spus cum s'au petrecut lucrurile, vreau să ştiu părerea d-tale: mai există vreo speranţă să-mi pot salva fiica?

— Omul trebuie mereu să spere! răspunse tânărul american. In cazul de faţă însă, principalul

e să constatăm data exactă când s'a produs o schimbare bruscă în felul de comportare al fiicei d-tale. Sunt ferm convins, Mylord, că boala aceasta mintală a fiicei d-tale, trebuie să aibă o anumită cauză.

— Dar care ar putea fi cauza, mister Stuart? In prima noaptea pe care am petrecut-o în castelul prinţului, m'am retras în camera mea, după ce am spus noapte bună fiicei mele. Grace era liniştită, ca de obiceiu. N'am observat nici un simptom, care să mă îngrijoreze.

După o scurtă pauză, Percy răspunse:

— Deocamdată, nu putem trage nici o concluzie, Mylord! Când doreşti să te întorci cu mine la prinţul Djalma?

— Am şi făcut toate pregătirile de plecare. Mâine dimineaţă putem porni.

— Bine, sunt de acord. Dar maia am o rugăminte. Te rog să mă prezinţi drept medic, specialist în boli de nervi şi să spui că mă aflu într'o călătorie de studii. Mă poţi numi doctorul Stuart.

— Dar faţă de cine vrei să-ţi ascunzi adevărata d-tale identitate!

— Faţă de persoana pe care o bănuiesc că e autorul nenorocirii întâmplate fiicei d-tale . . . faţă de prinţul Djalma! răspunse Percy Stuart, ridicându-se de pe scaun.

—Crezi lucrul acesta? Dar e imposibil!

Inainte ca Percy să poată răspunde, se auziră câteva bătăi la uşă, iar imediat apoi intră în cameră un tânăr înalt şi svelt, îmbrăcat într'un costum european.

— Ralf Santry! exclamă lordul, întâmpinându-l cu braţele deschise. Tu aici . . . Ah, Ralf cât sunt de nenorocit!

Şi, într'adevăr, noul sosit era baronetul Ralf Santry.

Primise şi el o telegramă din partea lordului, prin care acesta îi comunica nenorocirea întâmplată.

Când, în sfârşit, baronetul se desfăcu cu lacrimi în ochi din braţele, lordului, acesta îl prezenta lui Percy Stuart.

— E posibil? întrebă el. Percy Stuart, renumitul sportsman american? Omul care a solu[illegible]

până acum toate însărcinările date de clubul Excentric? Şi d-ta, mister Stuart, vrei să ne ajuţi?

— Da, sunt hotărît să fac lucrul acesta! răspunse Percy, strângând mâna baronetului. Deocamdată, nu-ţi pot spune decât că voiu face tot posibilul pentru a reda logodnicei d-tale deplina sănătate.

— Lucrul acesta îmi ajunge! răspunse baronetul, foarte bucuros. Ştiu prea bine că Percy Stuart nu dă niciodată greş!

Firește, se luă hotărîrea ca Ralf să însoţească pe lord şi pe Percy Stuart.

In dimineaţa celei de a doua zile, mica caravană, alcătuită din lordul Wendemoore, Percy Stuart, baronetul Ralf Santry şi alţi doisprezece însoţitori, înarmaţi până în dinţi, porni spre regiunea munţilor Allahabad. Caravana se apropia tot mai mult de lanţul munţilor.

— Când vom ajunge la castelul prinţului? întrebă Percy Stuart pe lord.

— Cred că cel târziu mâine dimineaţă vom fi acolo.

— Ah, abia aştept să revăd pe mica mea Grace! spusă baronetul. Dar d-ta, mister Stuart, crezi sincer că o persoană care suferă de o astfel de boală mintală, să se mai poate vindeca?

— Asta depinde de împrejurări. Dacă e vorba de o boală mintală în adevăratul sens al cuvântului, atunci vindecarea e mai grea. Dar dacă boala persoanei respective a fost provocată prin anumite mijloace, atunci . . .

Lordul îl întrerupse:

—Cum ar putea fi posibil lucrul aceasta, mister Stuart? Poţi face oare pe cineva să gândească ceeace vrei tu? Te referi probabil la hipnotism?

— Poate că da, poată că nu! răspunse tânărul american. India însă, e o ţară pe care o cunoaştem foarte superficial. Anumite caste ale acestei populaţii, în special fakirii, posedă o anumită ştiinţă, pe care n'au putut-o încă pătrunde savanţii noştri. E bine ca să ne amintim mereu lucrul acesta!

Discuţia nu mai fu continuată. Caravana înainta însă, apropiindu-se tot mai mult de munţi.

III. Salvată.

Prinţul Djalma primi foarte prietenos pe lordul Wendermoore şi pe însoţitorii lui.

El îi conduse apoi în apartamentele palatului, servind nu-le o masă copioasă.

Percy îi fu prezentat drept medicul Stuart. Ralf însă nu vru să-şi ascundă numele său adevărat, declarând indianului că e logodnicul Gracei şi că, aflând de nenorocirea întâmplată, s'a grăbit să vină încoace.

Lordul copleşi cu o mulţime de întrebări pe prinţ, vrând să ştie cum îi mai merge fiicei sale.

Prințul îi răspunse că nu s'a produs nici o schimbare în starea de sănătate a tinerei fete. Ea pare foarte liniștită, atâta timp cât nu încercă nimeni s'o despartă de tigru. Ba mai mult: ea părea chiar fericită.

In general, Grace făcea impresia unei ființe normale, în afară de faptul că o obseda o ideie fixă: că este logodnica tigrului și că va trebui să se mărite cu el.

Fata mânca regulat și se arăta foarte prietenoasă față de servitorii care-i serveau masa, printre gratiile cuștii. Din când în când, îmbrățișa tigrul.

Când lordul Wendermoore, Percy Stuart și Ralf, însoțiți de prințul Djalma, se duseră la cușca tigrului, Grace era lângă fiară și cânta o melodie de dragoste.

Percy Stuart rămase uluit, văzând lucrul acesta. Pentru moment, el nu-și putea explica fenomenul. Dar, Percy auzi la spatele său vocea prințului, care-i șopti:

— Convinge-te și d-ta, doctore, că nefericita fata nu e ținută cu forța în cușcă!

Percy întoarse încet capul şi răspunse prinţului:

— Şi-a exprimat cineva o astfel de bănuială?

Djalma ridică din umeri.

— S'ar putea, totuşi, că această bănuială să încolţească în mintea cuiva.

Intre timp, lordul Wendermoore implorase din nou, cu lacrimi în ochi, pe fiica sa să-l urmeze. El îi descrise în culori vii cât de frumoasă e viaţa în patrie, unde va putea începe un traiu nou, alături de Ralf.

Dar buzele tinerei fete exprimară un zâmbet dureros.

— Ah da, bunul Ralf! murmură ea. «Imi pare rău de el! Ştiu că m'a iubit, dar nu pot să părăsesc tigrul, acest animal regesc, care mi-a fost sortit drept logodnic!

Şi acum, se întâmplă ceva neobişnuit, care nu se mai produsese până atunci. Grace isbucni într'un plâns nervos.

Percy Stuart, care fixase foarte atent pe prin-

ţul indian, în timp ce se desfăşura această scenă, observă că buzele acestuia tremureau nervos.

— Cred, domnilor, — spuse prinţul — că lucrul cel mai nimerit ar fi să nu mai irităm pe nefericita fată! Vă rog să mă urmaţi din nou în casă!«

In seara aceleiaşi zile, după ce luară cu toţii masa, Percy Stuart pretextă că are puternice dureri de cap. El îşi ceru scuze, rugând să fie condus în camera sa.

Când rămase singur în camera sa, Percy se lăsă într'un fotoliu. Apoi, el îşi aprinse pipa, reflectând asupra cazului acesta ciudat, pe care trebuia să-l clarifice.

«E clar« — îşi spuse el — că prinţul acesta indian e vinovatde cele întâmplate. El a provocat starea aceasta nenorocită tinerei fete. Dar, fiecare crimă trebuie să aibă un scop anumit. Ce-a urmărit prinţul, nenorocind be biata fată? Şi prin ce mijloace anume? E vorba oare de hipnotism? Cred că lucrul acesta e exclus. Hipnoza nu poate avea un efect atât de durabil. Probabil că e vorba de o altă forţă ocultă, care, din păcate, nu ni-e cunoscută nouă europenilor, ci numai fakirilor indieni. Totuşi, o să vedem. Sper că bănuielile mele sunt întemeiate!«

Percy trebui să aştepte până ce se va produce linişte complectă în palat şi până ce toţii se vor duce la culcare.

Stând la fereastra deschisă, tânărul american admira frumuseţea nopţii. Din când în când, el se uita jos în curte, în mijlocul căreia se afla cuşca tigrului.

Era ora unsprezece. Deodată, Percy văzu o siluetă, care se apropia de cuşca animalului.

El recunoscu imediat pe prinţul Djalma.

Prinţul cădea târcoale cuştii, fără a face însă nimic altceva.

După câteva minute, el se urcă din nou în palat.

Percy mai aşteptă o oră, iar apoi se decisa să între în acţiune.

Tânărul american se furişă încet la primul etaj. El ştia unde se află camera în care dormise Grace. Era lângă camera lordului, iar în timpul după amiezii, Percy însoţise pe acesta în dormitorul său.

Percy nu întâmpină nici o piedică, aşa încât putu să intre în fosta cameră a sărmanei fete.

Se părea că încăperea nu mai fusese călcată de nimeni, din noaptea în care se produsese nenorocirea.

Pe măsuţa de toaletă, se mai aflau câteva obiecte, care de sigur că aparţineau Gracei.

Percy Percy se apropie de patul din cameră. Apoi el căută pe sub plapoma, care mai acoperea patul.

Deodată, el atinse un mic obiect de metal. Isbucnind într'un uşor stirgât de surpriză, îşi scoase mâna de sub plapomă.. Percy ţinea între degete o mică siringă pentru injecţii, care mai era umplută pe jumătate cu un ser roşu.

Acum, Percy ştia totul.

El părăsi repede camera, îndreptându-se apoi spre dormitorul lordului şi a baronetul Ralf. După ce bătu uşor la uşă, el intră înăuntru.

— D-ta, mister Percy Stuart? exclamă surprins lordul. «Pentru Dumnezeu, dar ce te aduce la mine?«

— Clarificarea enigmei, stimate lord!

Bătrânul Wendermoore, care sărise între timp din pat, se clătină pe picioare, aşa încât Ralf fu nevoit să-l sprijine.

— Vedeţi această siringă pentru injecţii? Cu instrumentul acesta s'a comis actul criminal asupra fiicei d-tale. Şi cred că nu greşesc, susţinând că acest lichid roşu este . . .

— «Este sânge!« spuse Ralf, cu vocea înăbuşită.

— Da, sânge de tigru! răspunse hotârît Percy. «Ticălosul acesta de prinţ a injectat fiicei dvs. sânge de tigru. El a otrăvit astfel sângele bietei fete, făcând ca ea să-şi piardă voinţa proprie.

Lordul îşi încleştă pumnii.

— Să nu pierdem timp! ordonă Percy Stuart «Luaţi-vă revolvere şi urmaţi-mă!«

— Unde?

— In dormitorul prinţului Djalma!

In faţa unei uşi, se ridică un indian înalt şi puternic, care-şi scoase repede sabia din teacă.

Dar Ralf se năpusti asupra lui. El îi smulse

sabia, iar apoi îi aplică o atât de puternică lovitură de pumn în față, încât indianul se prăbuși jos.

In momentul următor, cei trei inși sparseră ușa, intrând brusc în dormitorul prințului.

In fața lor se afla, complect îmbrăcat, prințul Djalma.

— Ce doriți, domnilor întrebă el, cu voce răgușită. «Dece îmi stingheriți liniștea pe timpul nopții?

— Vrem să-ți aplicăm numai o mică injecție răspunse Percy Stuart. Apucați-l bine, dragii mei!

Djalma vrusă-și scoală revolverul, dar lordul Wendermoore și baronetul Ralf îi încleștară mâinile.

Să nu scoți un cuvânt, căci îți sbor creerii, ticălosule! îi ordonă sever lordul.

Percy desfăcu haina prințului Djalma.

— Dacă ai o conștiință curată, prințe, atunci lasă-ne să-ți aplicăm această injecție.

Spunând aceasta, Percy îndreptă siringa spre

braţul prinţului.

— Omorîţi-mă mai bine, dar nu-mi injectaţi sângele tigrului! se văietă prinţul.

— Atunci mărturiseşte ce ai făcut cu Grace! Poate că te vom ierta!

Văzând că n'are încotro, Djalma mărturisi totul.

Fiind îndrăgostit de fiica lordului, el se furişase pe timpul nopţii în dormitorul tinerei fete, rugând-o să-i fie soţie. Dar fata a pus mâna pe cravaşa de călărie, pe care-o avea pe noptiera ei, aplicând câteva lovituri puternice prinţului. Două ore mai târziu, Djalma s'a răzbunat. Biata fată a fost atacată de servitorii prinţului, cari la ordinul lui i-au injectat o cantitate de sânge de tigru. Apoi, ea a fost dusă în cuşca animalului.

Percy Stuart întrerupse pe prinţ:

— Impotriva oricărei otrăvi, există un antidot! Dă-ne acest leac şi-ţi salvezi viaţa!

Şi, într'adevăr, Djalma înmână lui Percy o sticluţă.

In interval de 24 ore, injectaţi-i fetei, de trei ori, câte o cantitate mică din acest lichid! spuse el cu voce slabă. «Apoi, Grace va fi din nou

sănătoasă. Eu însă voiu muri, căci am iubit-o mai mult decât orice pe lume!

In momentul următor, prinţul smulse revolverul lui Ralf şi-şi trase un glonţ în cap.

Acum însă, venea partea cea mai grea. Cum să se poată aplice fetei prima injecţie, când ea nu vroia să iasă din cuşca tigrului?

Dar Percy se hotărî să-i facă injecţia chiar în cuşca tigrului.

Lordul Wendmoore şi tânărul baronet trecură prin câteva momente de groază, urmărind mişcările lui Percy St., care intrase în cuşcă, încuind uşa după el. Tigrul dormea. Grace se trezi însă din somn, când tânărul american se aplecă asupra ei.

Ţinând într'o mână revolverul său îndreptat spre tigru, Percy făcu cu mâna stângă, o injecţie în braţul alb al tinerei fete.

Şi, într'adevăr antiodul avu un efect fulgerător. Grace scoase un strigăt. Apoi, tremurând din tot corpul, ea fugi spre uşa cuştii. Abia acum îşi era conştienţă de pericolul în care se afla.

In momentul următor însă, tigrul se trezi din somn şi scoase un urlet sălbatic, pregătindu-se să sară asupra lui Percy Stuart.

Dar tânărul american decărcă trei gloanţe asupra animalului. Gloanţele sale n'ar fi avut însă nici un efect, dacă n'ar fi pornit şi un al patrulea glonţ, tras din afară, care doborî fiara la pământ.

Ralf Santry, omorîse tigrul cu un glonţ explozibil.

Opt zile mai târziu, Grace se afla la Allahabad, complect sănătoasă, în societatea tatălui şi logodnicului ei.

Cei patru europeni plecară cu vaporul la Bombay. Aci, Percy St. primi o telegramă a clubului Excentric, care conţinea

cea de 176-a însărcinare.

Cine este Fausta şi cine este Faustina? Percy va trebui să deosebească o prinţesă de o cerşetoare. Amânunte mai precise va primi la Roma, vila Colonne.

Exentric-Club.

Reprodûcerea înterzisă. Toate drepturile rezervate
Volumele nu pot fi folosite de către bibliotecile de împrumut.

Redactor responsabil: AL. VARVARA

Noul Excentric Club

Publicaţiune periodică. **Apare Sâmbătă.**

Titlul primelor 178 de volume:

101. Unde este căpitanul Birkwood?
102. Prisonierul eschimoşilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Securea de aur.
106. Lacul înghetat.
107. Copilul tri[illegible]
108. Minune[illegible]
109. Ţara lui Kolmon
110. Regina din Takuravă
111. Puşcăriaşul din Noua-Taledonie.
112. In jungla australiană.
113. Sydney la Welbourne cu biciclo.
114. Războiu iepurilor.
115. Insula Fericitilor
116. Steaua.
117. In Kafla.
118. Sabia lui Napoleon.
119. Rebeliunea negrilor.
120. Spaima Congo-ului.
121. Secretul Catacombelor.
122. In ţara Skipetarilor.
123. Studentul din Oxford.
124. Cerşetorul orb.
125. Demascarea vânzătorului de fete.
126. Dragoste de ţigan.
127. Crima din grotă.
128. Un faliment de 10 milioane.
129. Conductorul trenului Orient-Express
130. Misterele Fortăreţei.
131. Secretul Mumiei.
132. Secretul Stal ului.
133. Sub străzile New-Yorkului.
134. Schimb fatal.
135. [illegible]erul.
136. Misterul Moartei.
137. Calugărul din Lincoln.
138. Crima in Film.
139. Moartea lui Vanderstyll.
140. Crima din ziua Independenţei.
141. Dispariţia doctorului Jekyll.
142. Perlele.
143. Falsificatorii de bancnote.
144. Casa Groazei.
145. Misterul Fântânei.
146. Secretul tavernei de Opium.
147. Mesagiul din Moarte, partea I-a.
148. Mesagiul din Moarte, partea II-a.
149. Omul cu ochii de pisică
150. O Escrocherie in drăzneaţă
151. Enigma Vilei Hale.
152. Bancnota No. 333444.
153. Clubul Cocoşatilor.
154. Moartea indiană.
155. Rolul dublu.
156. Loja misterioasă.
157. Mortul din Automobil.
158. Safirul Milionarei.
159. Un pariu pe viaţa şi pe moarte.
160. Tabachera de aur.
161. Otrava Uitarii.
162. Lumina Albastră
163. Consuela.
164. Impuşcătura prin fereastră.
165. Un hoţ modest.
166. Descoperirea doctorului Patterson
167. Fiulpierdut.
168. Dispărut in Siberia.
169. Hoţii de perle
170. Moştenitorul de Milioane dispărut
171. Ochiul lui Ghavial.
172. Spre Tibet.
173. Fântâna de sânge din Khanpur.
174. Văduva Raja-ului.
175. Logodnica Tigrului.
176. Fausta şi Faustina.
177. Victima Bandei negre.
178. Fântoma Muntelui.

Noui volume in pregătire

Editura „Excentric Club", Cernăuţi, Căsuţa Poştală 28.
[illegible] de Serv. Cenz. al Pref. jud. Cernăuţi 18-5 1934.